

“פורת יוסף” - מרכז רוחני

ע"ש ר' יוסף בן ר' סעדיה חמד ז"ל
רח' זבולון 37 גדרה

הדלקת הנר: 12/17:12
ציאת השבת: 18:06

עלון מס' 392
ב' אדר ה'תשע"ה

תרומה

“וּשְׁכַנְתִּי בְּתוֹכְכֶם”

בְּתוֹכוֹ לֹא נֹאמַר
אֶלָּא בְּתוֹכְכֶם -

בְּתוֹךְ כָּל אֶחָד וְאֶחָד,
דְּהֵיינוּ שֵׁישׁ לְצַרְף
לְתוֹרָה - בֵּת הַמֶּלֶךְ -
אֶת נוֹתֵן הַתּוֹרָה שֶׁהוּא
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא,
וְלֹא לְהַפְרִיד בֵּין
הַתּוֹרָה לְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא, וְזֹאת עַל יְדֵי
יְרֵאת שָׁמַיִם.

“מחודדין בפיר”

שיהיו דברי תורה

“וַיִּקְוֹזוּ לִי תְרוּמָה”

לְכַשְׁנֵתְבוּנָן עַל הָעוֹלָם הַזֶּה וְתַעֲנוּגוֹתָיו וְעַל
יְצוּרָיו הַכְּלוּאִים בוֹ, נִבְּוִן כִּי אִין הָאֲנָשִׁים בְּעַלְי
הַכֶּסֶף וְהַזָּהָב אֶלָּא כְּמוֹ אוֹתוֹ זָבוּב הַמַּעוֹפֹף
עַל פְּנֵי הַסֵּכֶר. אִין הַכֶּסֶף וְהַזָּהָב שֶׁל הָאָדָם כִּי
אִם מִנְחִים אֶצְלוֹ. זֶהוּ פֶשֶׁר דְּבְרֵי מוֹנֵבַז הַמֶּלֶךְ
אֲשֶׁר בְּזָבַז כָּל אוֹצְרוֹתָיו לְצַדִּיקָה וְאָמַר כִּי
אֲבוֹתָיו גִּנְזוּ לְאַחֲרִים וְאִילוֹ הוּא גִנְזוּ לְעַצְמוֹ
לְעוֹלָם הַבָּא. נִמְצָא כִּי כְּאֲשֶׁר נוֹתֵן אָדָם
מִמְמוֹנוֹ לְצַדִּיקָה, הֵרִי הוּא כְּנוֹטֵל לְעַצְמוֹ, כְּאִילוֹ
לָקַח אֶת אוֹתוֹ סֶךְ אֲשֶׁר נָתַן לְעַצְמוֹ.
וְלָכֵן נִכְּתַב “וַיִּקְחוּ לִי תְרוּמָה”, שֶׁהֵרִי כְּשִׁיתֵנוּ
יִשְׂרָאֵל אֶת תְּרוּמָתָם לְמִשְׁכַּן, הֵרִי הֵם לוֹקְחִים
לְעַצְמָם.

עַקֵּר מְמוֹנוֹ שֶׁל אָדָם אִינוֹ אֶלָּא סֶךְ אֲשֶׁר נָתַן
לְצַדִּיקָה. כָּל רְכוּשׁוֹ, כֶּסֶף וְזָהָב אֲשֶׁר בְּבֵיתוֹ
אִינָם שְׁלוֹ, אֶלָּא מִנְחִים אֶצְלוֹ.
מִשֶׁל לְחֵתִיכַת סֵכֶר הַמִּנְחָת בְּצַנְצָנֵת וְזָבוּב
גְּדוֹל אֲשֶׁר אֵף הוּא בְּתוֹךְ הַצְּנָצָנֵת מַעוֹפֹף
עַל פְּנֵי הַחֵתִיכָה וְאֵף נוֹגֵס מִמְּנַה מְדֵי פַעַם.
הָאִם יוּכַל הַזָּבוּב לְהִתְפָּאֵר כִּי הוּא עֹשִׂיר וְכִי
יֵשׁ לוֹ הֶרְבֵּה לְאַחַר שֶׁגַם הוּא כְּלוּא בְּצַנְצָנֵת
וְאִין בְּכַחוֹ לִיטוֹל אֶת חֵתִיכַת הַסֵּכֶר לְעַצְמוֹ.

על האדם לשמוח ביסורים שפקדו אותו.
כי ודאי למרק עוונותיו נשלחו.
ובחסדי ה' נצל מהם.
הכתב סופר

מאת 'בית הלוי'

“וּפְנִיָּהֶם אִישׁ אֶל אֹזְוִיר”

“כְּרוּב אֶחָד מִקְּצֵה מִזְּבֵּחַ וְכְרוּב אֶחָד מִקְּצֵה מִזְּבֵּחַ.”

רְכוּז לְשֵׁנֵי אֲנָשִׁים בְּעַלְי דְּעוֹת שׁוֹנוֹת. דְּרָכּוֹ שֶׁל הַקְּבִ"ה לְזוּג בֵּין שְׁנֵי אֲנָשִׁים אֲשֶׁר דְּעוֹתֵיהֶם
שׁוֹנוֹת, מְכִוּוֹן שֶׁהֵם מְשַׁלְּמִים זֶה אֶת זֶה.
שְׁלוֹם בֵּין בְּנֵי אָדָם תְּלוּי בְּשֵׁנֵי גוֹרָמִים: הַקְּשָׁבָה בַעֲיוֹן לְדַבְּרֵי הַזּוֹלָת וְהַבְּנֵת עִמְדָתוֹ.
הַסְּנֵהֲדָרִין הֵיוּ כְּחֻצֵי גֶחַן עֲגוּלָה כְּדֵי שִׁוְהֵיוּ רוֹאִים זֶה אֶת זֶה וְרַש"י מְפָרֵשׁ שִׁוְהֵיוּ שׁוֹמְעִים זֶה
אֶת זֶה. וְזֶה מְרַמֵּז אֶת הַיַּחֲסָם שֶׁבֵּין אִישׁ לְאִשְׁתּוֹ. מַעֲרַכַת הַיַּחֲסָם בֵּין אִישׁ לְאִשְׁתּוֹ מְבַסֶּסֶת
קוֹדֵם עַל חִיבָה וַיְדִידוּת, שִׁוְהֵיוּ חֲבֵרִים. אִם יְהִיו חֲבֵרִים, יְהִיָּה שְׁלוֹם בֵּית וְאִם יֵשׁ שְׁלוֹם
הַשְּׂכִינָה שׁוֹרָה שָׁם.

“מֵאֵת כָּל אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבְּנוּ לְבוֹ”

לְשׁוֹן נִדְבָה, וְהוּא לְשׁוֹן רְצוֹן טוֹב (רַש"י הַקְּדוֹשׁ)

הַסְּבֵא מְסַלְבֹדְקָא זצ"ל עָבַר בְּשׁוֹק וְרָאָה קְנֻדָּס אֶחָד מְרַעִיד אֶת דּוֹכְנָה שֶׁל מוֹכְרֵת
הַתְּפוּחִים וּמְנַעֵנֵעַ אֶת הָעֶרְמָה הַסְּדוּרָה.
הַתְּפוּחִים נִפְלוּ וְהִתְפָּזְרוּ. הַחֲלָה הַמְּכַרֶּת לְצַעֵק עָלָיו. הַסְּבֵא מֵהָר וְגָחַן לְעִזּוֹר וְלֶאֱסֹף עֲבוּרָה
אֶת הַתְּפוּחִים. וְהִיא אֵשׁ לְהִבָּה, הַתְּפָרְצוֹת הָר גַּעַשׁ. הַמְּטִיחָה נְאֻצוֹת עַל רֹאשׁ הַקּוֹנֵדָס
הָאֶלְמוּנֵי. תְּצַלֵּנָה אֲזַנִּים... נִתֵּן לְהַבִּינָה... רְחֻמָּוֹת... אִין אָדָם נִתְפַּס עַל צַעֲרוֹ.
לְפִתַע נִגַּשׁ אָדָם וּבְקֵשׁ לְקוֹנוֹת תְּפוּחַ נְאֻה. וְבוֹ בְּמִקוֹם הָאִירָה פְּנִים, חִיכָה וְהִתְרַפְּסָה... בְּחִרָה
עֲבוּרוֹ תְּפוּחַ נְאֻה. קִבְּלָה כֶּסֶף וְהִחֲזִירָה עוֹדֵף.
וְהַסְּבֵא עוֹמֵד וְתִמָּה. הֵרִי הַתְּבַרְגָּזָה בְּאֶמֶת, הַתְּבַרְגָּזָה, כְּעֶסֶה וְגַעֲשָׁה. וְאִין בְּרַגְעָה קֵט בְּפִתַע
פְּתָאוּם נְרַגְעָה. לְהִיכֵן הֵלֵךְ כְּעֶסֶה...
וְהִבִּין: הֵלֵא פְּרֻנְסֵתָה מְאוּתָן פְּרוּטוֹת מִהֵן תְּבִיא אוֹכֵל לִילְדֵיהָ וְאִינָה יְכוּלָה לְהַרְשׁוֹת לְעַצְמָה
לְכַעוֹס לְנִכְח הַקּוֹנָה...
וְהִסִּיק הַסְּבֵא מִסְקָנָה: שֶׁהָאָדָם שְׁלִיט עַל מְדוּתָיו, אִם רַק יִרְצָה - יִכְבֹּשׁוּ. וְכַדְּבָרֵי הַגֵּר"י סְלִיטֵר
זצ"ל: 'כֹּחוֹת הָאָדָם בְּנֵי כְּבִישָׁה גַם בְּנֵי חֲלוּף הַמָּה'. בְּרֹאשׁ וּבְרֹאשׁוֹנָה מְסַגֵּל הוּא לְכַבֵּשׁן וְאִם
יִתְמַיד בְּכֶךְ יִשְׁפָּרן וְיִתְקַנָּן. הַגֵּר"י גְּלִינְסְקֵי זצ"ל

“וַיִּקְוֹזוּ לִי תְרוּמָה”

כְּבוֹשׁ הָאָדָם נִקְרָא לְמִלּוּן
שֶׁהֵם סוֹתְיוֹת לְמִלּוּן:
הַקְּבִ"ה נִתֵּן לְאָדָם לְמִלּוּן,
כֹּאֵךְ נִתֵּן לוֹ לְהַרְגִישׁ
שֶׁהוּא קֶבֶל לְמִלּוּן
וְלִמְשָׁלוֹ הוּא נִתֵּן צַדִּיקָה...
טַדְרַת טַלְחִי

“מִקְשָׁה אֲזוּת”

זָהָב טָהוֹר”

עֲנִין אֶחָד 'קֶשֶׁה'
קִיָּם בְּעוֹלָם, וְהוּא:
לְשִׁמּוֹר עַל הַזָּהָב
וְהַרְכוּשׁ שִׁוְהֵיו
טְהוּרִים וְנִשְׁרִים
לְגַמְרֵי, לְלֹא שִׁמְץ
שֶׁל גְּיֻבָּה.

מִתּוֹךְ 'וּמִתּוֹק הָאוֹר'

“וַעֲשֵׂוּ לִי מִקֶּדֶשׁ וְשִׁכְנֹתַי בְּתוֹכְכֶם”

איש ואשה זכו - שְׁכִינָה בִּינֵיהֶם.

מספר, שכשהשתחרר אחד היהודים המספרסמים מן הפלא הרוסי, בו סבל יסורים אַימים, שאָלוהו כל העתונאים: איך החזקת מעמד במצבים שגדולים וטובים ממך לא החזיקו בו אפילו זמן קצר?

התשובה שהיתה בפיו מלמדת אותנו לקח עצום. וכך אמר: "החזוק היחיד שהעניק לי את האפשרות להתגבר על כל המכשולים היה, שמעולם לא ראיתי את הווי כוּעסים האחד על השני. כל ימיהם התחסו זה לזו בנחת ומתוך קרבת הדעת, וכל אחד סיע לזולתו בכל מה שאפשר, וכך התגברו הם עצמם על כל נסיונות החיים בהצלחה".

ואפשר ללמד מכאן עד כמה משפיעה התנהגות ההורים על ילדיהם, עד שגם בן כזה, שישב שנים רבות בפלא, יכול היה לשאב עדוד וחזוק כה מפלאים בגלל שלא ראה את הווי צועקים אחד על השני, לא ראם סותרים זה את זה בדבריהם, ובכך קבל חסון נפשי.

מתוך 'אוהליך יעקב'

מעשיו של אדם משפיעים בעולמות העליונים כדגמת החבל שאם תנענע אותו בקצהו התחתון, גם קצהו העליון ינוע...

נפש החיים

הכבוד מתבטא גם בדבור. על כן ישתדל להתמיה לה, לאשתו, במלים טובות על פעולותיה. האשה מוכנה לעבד יום שלם בשכר מלה טובה שתקבל על כך.

מתוך 'אוהליך יעקב'

ענין הבטחון הוא למעלה מן השכל. כלומר, מי שמתכנן תכניות ומבקש מהקב"ה שיעזרהו בהן, מקטין בדעתו את יכלת ההשגחה, כאילו הקב"ה זקוק לפעולותיו ולעצותיו. אין לו אדם אלא לבטח בהקב"ה בלבד והקב"ה יעשה הכל!

הגר"י סלנטר זצ"ל

כך אני אומר תמיד לזוג בעת שמחת כלולתם: "הזהרו יקרים, שתמיד תשאפו להשביע נחת זה לזה, כאשר תרגישו על עצמכם בשעה זו, בשעת שביעות רצון אחד בשניה, דעו, ברגע שתתחילו לדרוש דרישות זה מזה הנה כבר אושריכם מכם והלאה. הקשר הטוב בין איש ואשתו, יהיה כאשר שניהם יגיעו למעלת הנתינה, אז אהבתם לא תפסק, וחייהם ימלאו אשר ונחת, כל ימיהם אשר יחיו עלי אדמות. הגר"א דסלר זצ"ל

פינת ההלכה

הרב דב ניסים שליע"א,

ראש כולל "פורת יוסף"

דיני ברכה אחרונה

מהתורה צריך לברך 'ברכה אחרונה' לאחר שאכל לחם ושבע. וחכמינו תקנו לברך 'ברכה אחרונה' אחר כל אכילה ושתייה. ולפיכך:

א. על לחם העשוי מחמשת מיני דגן (חטה, שעורה, כוסמין וולא 'כוסמת'), שיסון ויבולת שועל), מברכים אחריו ברכת-המזון שהן שלש ברכות, וגם ברכה רביעית (הטוב והמטיב) שנתקנה אחר-כך.

ב. כל שאינו לחם גמור אלא מיני מזונות מחמשת מיני דגן וכן על פירות משבעת המינים: זיתים, תמרים, ענבים (וכי צימוקים), תאנים, רמונים וכן על יין, מברכים אחריהם ברכה אחת 'מעין שלש', שהיא כוללת בקיצור את ברכת המזון.

ג. על פירות העץ חוץ משבעת המינים, ועל פירות האדמה והירקות, ועל כל דבר שאין גידולו מן הארץ (כגון בשר, גבינה, ביצים) ועל שתייה, מברך אחריהם 'בורא נפשות'.

ד. ברכת-המזון וכן ברכה אחרונה, אין מברכים אלא אם כן אכל כשיעור נפח של 'זית'. ועל משקים אין מברכים ברכה אחרונה אלא אם כן שתה 'רביעית' (כ-80 סמ"ק).

ה. האוכל מעט מעט, כגון ש-מפצה גרעינים, מצטרפת אכילתו להתחייב בברכה אחרונה רק אם לא שהה כ-7 דקות (כדי אכילת פרס) עד שגמר לאכול שיעור כ-זית'.

ו. השותה מעט מעט, כגון ששתה משקה חם, מצטרפת שתייתו להתחייב בברכה אחרונה רק אם לא שהה מספר שניות (כדי שתיית רביעית) עד שגמר לשותות 'רביעית' (כ-80 סמ"ק).

ז. אכל ולא בירך מיד ברכה אחרונה, יכול לברך עד שעת עיכול, דהיינו כל זמן שאינו תאב לאכול. וכן אם שתה ולא בירך מיד ברכה אחרונה, יכול לברך כל זמן שאינו צמא.

כל הקובע מקום לתפלתו א-להי אברכם בעזרו, וכשמת אומרים לו אי עניו, אי חסיד, מתלמידיו של אברכם אבינו, האם בקביעת מקום לתפלה כבר נהיה בעל מדרגה זו שאומרים עליו חסיד וענו ומתלמידיו של אברכם אבינו עליו השלום?

ותרצו שבדרך כלל אדם שנמצא 40 - 50 שנה בבית כנסת אחד וקורה לא פעם שלא נותנים לו עליה מסימת שהוא חפץ בה, או שפוגעים בכבודו, או שתופסים מקומו, או שאחרים מפריעים לו בתפלה, ובכל זאת לא עוזב את בית הכנסת הנה אלא מתחזק בצענה ובאמונה, על אדם כזה ראוי לומר שבהים אליו!!!

בני בגימיו

עקר המצוה בכל חדש אדר, היא רק להיות בשמחה, כי אם תכמינו הקדושים אמרו "משגכנס אדר מרבים בשמחה" על סן אין עצה אחרת, אין עבודה אחרת, רק להיות בשמחה עצומה וזה התיקון של האדם.

מתוך 'אמרי מוהרא"ש'